

בסיעתא דשמיא

חבורת
יחד

עוקבת

דבורה בוימגולד

ברק א

פסענו בשקט בעקבות החשוד שלנו. שלושתנו, יוסי, חיים ואני- דודי. לא העזנו להוציא מילה מהפה. בקושי הרשנו לעצמנו לנשום וגם זאת השתדלנו לעשות בלי להשמיע קול. הלכנו אחריו, ושימרנו על מרחק קבוע. נזהרנו שלא להתקרב אליו יותר מדי ולא להתרחק ממנו.

אם היה מישהו מהצד מתבונן בחבורה שלנו, השומרת על שקט מוחלט, היה, בודאי, מבחין בדבר מוזר. ילדים, כמו שאתם כולכם בודאי יודעים, לא שומרים על שתיקה כזו זמן ממושך כל כך. בדרך כלל הם משוחחים ומדברים ביניהם. אבל, אנחנו באותם רגעים חשבנו שדווקא כך נצליח במשימה שלנו

טוב יותר. פחדנו שאם נדבר או נצחק נעורר מיד את תשומת לבו של האיש, והוא יתחיל לחקור אותנו ולברר מדוע אנחנו עוקבים אחריו. רצינו מאד להצליח ללוות אותו עד ביתו, לשם חשבנו שהוא הולך, כדי שנוכל אחר כך לבדוק מי הוא בדיוק ומה מעשיו.

הרחוב הקטן היה מואר באור קלוש. העצים לכל אורכו יצרו צללים משונים על המדרכה. כשהניעה הרוח את ענפי העצים שינו הצללים את צורתם, ואני שבלאו הכי הייתי מפוחד למדי מכל מה שקרה, דמיינתי אותם בראשי לכל מיני דברים מפחידים.

פתאום, יצא מאחד הבתים אדם. הוא התקרב אל החשוד שלנו, ברך אותו לשלום, והמשיך לעמוד ולשוחח עמו.

כמעט הסתבכנו. במשך כמחצית השעה שהיינו בעקבותיו, השתדלנו להיות מאחוריו. אם נמשיך עכשיו להתקדם, יישאר הוא מאחורינו, ולא נצליח בהמשך המעקב.

בלי שהחלפנו מילה, חלפה המחשבה הזו בראש של כולנו. קראנו כבר מספיק ספרים שלימדו אותנו שיש בעיה עם מקרה כזה בזמן מעקב. אם נעצור ונעמוד בשקט ניראה, בודאי, חשודים.

הבטנו אחד בעיני השני, ושאלנו בלי קול, מה עושים?

חיים, החברה'מן שבינינו, זה שמוצא פתרונות מעניינים במצבים מיוחדים, הוא זה שקרא לפתע, "חברים, רגע. הנעל שלי לא בסדר. נדמה לי שהשרוך נפתח!"

בשנייה הראשונה יוסי ואני התאמצנו לסמן לחיים לשתוק.
איך הוא שכח את הכללים, והשמיע קול? התפלאתי.
חיים ניסה לרמוז לנו משהו בעיניו. לא הבנו את הסימנים,
ועדיין לא ירדנו לסוף דעתו.
"הנעל שלי... השרוך", קרא לעברנו פעם נוספת, והצביע כלפי
מטה.
הבטתי לעבר הנעל והופתעתי. היו אלה נעליים עם פס הצמדה.
לא היו שם שרוכים, כלל.
למה הוא מתכוון חיים?
הוא חיך והתכופף אל הנעל. מנסה, כביכול, לסדר דבר מה
המפריע לו להליכה.
רק אז הבנו, וחייכנו גם אנחנו. זה היה עוד אחד מה"טריקים"
של חיים. הוא ביקש להרוויח זמן ולהתעסק בנעל, כל עוד
משוחחים השניים שלפנינו.
רגע אחרי שסיימו את השיחה ביניהם כבר היינו שוב בעקבותיו,
ממתנים בכיליון עיניים שיגיע כבר לביתו, ונוכל לסמן לעצמנו
את המקום כדי להמשיך לעמוד על טיבו.
האיש שלפנינו פסע בנחת בלי להראות כל סימן מחשד.
הייתי בטוח שהוא מבקש להסיר מעליו כל חשד, ומשתדל
ליצור רושם של אדם רגיל שאינו מפחד או מעמיד פנים. בדיוק
כמו אנשים אחרים שמבקשים להסתיר מעשים שאינם רוצים
שידעו מהם.

הבטתי בו. הוא נראה, עכשיו, כמו סבא חביב וחייכן, דומה מאד לרבים אחרים שמילאו באותה שעה את רחובות העיר ובתיה. אם הייתי רואה אותו כך בפעם הראשונה, לא הייתי חושד בו בדבר.

לבוש היה בחליפה כהה ולראשו כובע רגיל. הבגדים המסודרים, זקנו הלבן והמשקפיים הזהובות אפילו הוסיפו חשיבות למראהו. מה בעצם אנחנו עושים כאן בעקבותיו? חלפה מחשבה בראשי. אולי נטפלנו אליו, סתם כך, והוא אדם רגיל? מה פתאום הצמדנו לו את התואר 'חשוד'? אולי זה רק פרי דמיוננו? תוצאה של ספרי המתח שקראנו?!

לא יכולתי להעלות את הספיקות בפני חיים ויוסי. אבל באותו רגע נזכרתי כיצד הסתובב, בשעות אחר הצהרים, בחצר ההיא שבה ראינו אותו וכיצד הביט לכל הכיוונים לפני שנכנס לבנין, ואחזה בי צמרמורת. שוב הייתי בטוח כי לא לשווא אנו בעקבותיו. עוד מעט נדע בדיוק את המקום ממנו הוא יוצא לפעולותיו המסתוריות.

ממש מסקרן לדעת מה עשה שם באותו בנין, המשכתי לחשוב. לפתע, עצר האיש. שלושתנו התאמצנו לראות כל פרט ממעשיו. למזלנו, לא הביט לאחור, ולא ראה את מבטינו החוקרים. הוא הכניס ידו לכיס חליפתו, שלף משם מפתח, ובתנועה זריזה פתח את שער החצר שלפניו.

בתוך החצר הגדולה ראינו בית קטן, חד קומתי, מוסתר היטב בין הצמחייה הרבה והעצים הרחבים.

אפילו האור בבית התאים לחשדות שלנו. לא היה לי ספק, שהוא השאיר את האור בבית כדי ליצור רושם שלא יצא משם. לא יתכן שגר כאן אדם נוסף, במקום הזה.

הבית הזה מתאים בדיוק לפעולות מהסוג שהוא מבצע!!

הוא נכנס מבעד לשער, והקפיד לנעול את המנעול מאחוריו. רק לאחר שהתרחקו צעדיו של האיש על השביל המרוצף, עצרנו לרגע.

הוצאתי בתנועה איטית פנקס מתוך כיס חולצתי. הרגשתי חשוב מאד.

את הפנקס העבה הזה שמרתי כבר זמן רב לשעת צורך, כמו זו. פתחתי אותו בעמוד הראשון, ורשמתי באותיות ברורות את שם הרחוב ומספר הבית. רחוב התמרים מספר שש עשרה.

לא העזנו להתקרב אל תיבת הדואר כדי לבדוק את שם המשפחה המופיע שם.

המשכנו לעמוד.

"לעזוב מיד את המקום. יש תנועה חשודה בחלון הבית!" קרא יוסי, וזרז אותנו ללכת.

לא חשבנו פעם נוספת. מיהרנו לשאת את רגלינו ולהסתלק מהמקום.

בפינת הרחוב עצרנו.

"ראיתי דמות עומדת ליד החלון ומביטה בנו", סיפר בקול נרגש.
"יתכן שהייתה בידו מצלמה. אני כמעט בטוח", המשיך לתאר
בהתרגשות.

אצל יוסי מתחלפים מדי פעם הדמיון והמציאות, בעיקר כשהוא
מתלהב. הוא מושפע מאד מהסיפורים שהוא אוהב לקרוא.
הדמיון הזה, דווקא עוזר לו להמציא המצאות שעושות את
השעות שבהן אנו ביחד למעניינות יותר.
הפעם, נדמה היה לי שהוא מגזים מעט...

"אם היה האיש חושד בנו כל כך, היה מנסה להטעות אותנו
בדרך, כדי שלא נגלה היכן הוא גר. הוא גם יכול היה לעצור
ברחוב ולהביט לעברנו. נראה לי שלא הבחין בנו כלל. מה
פתאום יעלה בדעתו לצלם שלושה ילדים העומדים ברחוב
ומשוחחים?" שאלתי את יוסי.

"הי, דודי, מה אתך?" קרא יוסי ברוגז.

"סתם כך שלושה ילדים? שכחת את התפקיד שאנו ממלאים?"
שאל בקול נעלב.

הסתכלתי על הפנקס שבידי. אני מתכוון לרשום בו את כל פרטי
הפרשיה הזו, שאנו בתחילתה. הרגשתי את עצמי אישיות דגולה
שמצויה בעיצומה של שליחות גדולה, והחלטתי, שהפעם יוסי
צדק. אכן, לא סתם שלושה ילדים!!